

Preses un plašsaziņas līdzekļu brīvība pasaulē

Eiropas Parlamenta 2013. gada 13. jūnija rezolūcija par preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību pasaulē (2011/2081(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas (*UDHR*) 19. pantu, Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām (*ICCPR*) 19. pantu un UNESCO Konvenciju par kultūras izpausmju daudzveidības aizsardzību un veicināšanu,
- ņemot vērā ANO Konvencijas par bērna tiesībām 13. pantu, kurā atzītas bērnu tiesības uz runas brīvību,
- ņemot vērā ANO Cilvēktiesību padomes 2008. gada 28. marta rezolūciju (7/36), ar ko tiek paplašinātas īpašā referenta tiesību uz uzskatu un vārda brīvību veicināšanas un aizsardzības jautājumos pilnvaras¹,
- ņemot vērā ANO īpašā referenta *Frank La Rue* tiesību uz uzskatu un vārda brīvības veicināšanas un aizsardzības jautājumos ziņojumus², kuros arī uzsvērta starptautisko cilvēktiesību normu un standartu piemērojamība attiecībā uz uzskatu un vārda brīvību internetā, kas ir bieži izmantots saziņas līdzeklis,
- ņemot vērā ANO Cilvēktiesību padomes 2012. gada 5. jūlija rezolūciju "Cilvēktiesību veicināšana, aizsardzība un izmantošana internetā"³, kurā atzīta cilvēktiesību aizsardzības un brīvas informācijas plūsmas tiešsaistē nozīme,
- ņemot vērā ANO īpašā pārstāvja cilvēktiesību un starptautisko un citu uzņēmumu jautājumos *John Ruggie* 2011. gada 21. marta ziņojumu "ANO uzņēmējdarbības un cilvēktiesību pamatprincipi, īstenojot ANO programmu: aizsargāt, ievērot un labot"⁴,
- ņemot vērā ANO Drošības padomes 2006. gada 23. decembra rezolūciju S/RES/1738 par uzbrukumiem žurnālistiem, plašsaziņas līdzekļu profesionāļiem un saistītajam personālam bruņotos konfliktos⁵,
- ņemot vērā 1949. gada 12. augusta Ženēvas Konvenciju⁶, jo īpaši tās I papildu protokola

¹. http://ap.ohchr.org/documents/E/HRC/resolutions/A_HRC_RES_7_36.pdf

². Proti, 2011. gada 16. maija ziņojumu (A/HRC/17/27), 2011. gada 10. augusta ziņojumu (A/66/290), 2012. gada 4. jūnija ziņojumu (A/HRC/20/17) un 2012. gada 7. septembra ziņojumu (A/67/357), kas pieejami:

<http://www.ohchr.org/EN/Issues/FreedomOpinion/Pages/Annual.aspx>

³. <http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/LTD/G12/147/10/PDF/G1214710.pdf?OpenElement>

⁴. A/HRC/17/31, pieejams: <http://www.ohchr.org/Documents/Issues/Business/A-HRC-17-31-AEV.pdf>

⁵. <http://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N06/681/60/pdf/N0668160.pdf?OpenElement>

⁶. <http://www.un-documents.net/gc-p1.htm>

79. pantu par to žurnālistu aizsardzību, kuri ir iesaistījušies darba uzdevumos bruņotu konfliktu teritorijās,

- ņemot vērā ANO rīcības plānu par žurnālistu drošību un nesodāmības problēmu, kuru 2012. gada 12. aprīlī atbalstīja ANO Izpilddirektoru padome¹,
- ņemot vērā 2013. gada 24. janvārī pieņemto Eiropas Padomes Parlamentārās asamblejas rezolūciju 1920(2013) "Situācija attiecībā uz plašsaziņas līdzekļu brīvību Eiropā",
- ņemot vērā Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas (EDSO) paveikto darbu plašsaziņas līdzekļu brīvības jomā un jo īpaši attiecībā uz tās pārstāvja plašsaziņas līdzekļu brīvības jomā ziņojumiem,
- ņemot vērā NVO ziņojumus par plašsaziņas līdzekļiem, piemēram, „Reportieru bez robežām” (preses brīvības indekss), *Freedom House* (ziņojumi par preses brīvību) un Starptautiskā preses institūta (IPI) (nāves gadījumu uzraudzība un IPI gada pārskats par pasaules preses brīvību) ziņojumus,
- ņemot vērā 2013. gada 6. februāra rezolūciju par korporatīvo sociālo atbildību — sabiedrības interešu veicināšana un ceļš uz ilgtspējīgu un iekļaujošu atlabšanu²,
- ņemot vērā 2013. gada 6. februāra rezolūciju par korporatīvo sociālo atbildību — atbildīga un pārredzama uzņēmējdarbības prakse un noturīga izaugsme³,
- ņemot vērā 2012. gada 13. decembra rezolūciju par ziņojumu par cilvēktiesībām pasaulē un Eiropas Savienības politiku cilvēktiesību jomā⁴,
- ņemot vērā 2012. gada 22. novembra rezolūciju par gaidāmo Starptautiskās Telekomunikāciju savienības Starptautisko telekomunikāciju pasaules konferenci (WCIT-12) un Starptautisko telekomunikāciju noteikumu darbības jomas iespējamo paplašināšanu⁵,
- ņemot vērā 2012. gada 11. decembra rezolūciju par Digitālās brīvības stratēģiju ES ārpolitikā⁶,
- ņemot vērā Stratēģiju un rīcības plānu attiecībā uz cilvēktiesībām un demokrātiju (11855/2012), ko 2012. gada 25. jūnijā pieņēma Padome,
- ņemot vērā Parlamenta 2012. gada 13. jūnija ieteikumu Padomei par ES īpašo pārstāvi cilvēktiesību jautājumos⁷,
- ņemot vērā Eiropas Savienības vārdā izteiktos augstās pārstāves *Catherine Ashton*

1.

http://www.unesco.org/new/fileadmin/MULTIMEDIA/HQ/CI/CI/pdf/official_documents/un_plan_action_safety_en.pdf

2. Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0050.

3. Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0049.

4. Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0503.

5. Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0451.

6. Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0470.

7. Pieņemtie teksti, P7_TA(2012)0250.

paziņojumus Pasaules preses brīvības dienā¹,

- ņemot vērā Savienības augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas 2011. gada 12. decembra kopīgo paziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei „Cilvēktiesības un demokrātija — ES ārējās darbības svarīgākais elements” (COM(2011)0886),
- ņemot vērā par digitalizācijas programmu atbildīgās komisāres 2011. gada 12. decembra paziņojumu „Neatvienošanas stratēģija”²,
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 25. oktobra paziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai „Atjaunota ES stratēģija 2011.–2014. gadam attiecībā uz korporatīvo sociālo atbildību” (COM(2011)0681),
- ņemot vērā 2011. gada 7. jūlija rezolūciju par ES ārpolitiku demokratizācijas atbalstam³,
- ņemot vērā Savienības augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos un Komisijas 2011. gada 25. maija kopīgo paziņojumu „Jauna reakcija uz pārmaiņām kaimiņvalstīs” (COM(2011)0303),
- ņemot vērā 2008. gada 16. decembra rezolūciju par plašsaziņas līdzekļu lietotprasmi digitālajā vidē⁴,
- ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 1889/2006 par finanšu instrumenta izveidi demokrātijas un cilvēktiesību atbalstam visā pasaulē (*EIDHR*)⁵ un visus pārējos ES ārējos finansēšanas instrumentus,
- ņemot vērā 2006. gada 14. februāra rezolūciju par cilvēktiesību un demokrātijas klauzulām Eiropas Savienības nolīgumos⁶,
- ņemot vērā rezolūcijas par cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma ārkārtas pārkāpumu gadījumiem, tostarp uz valstīm attiecīgās rezolūcijas, kurās paustas bažas par preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību, jo īpaši attiecībā uz žurnālistu un blogu autoru apcietināšanu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pantu un jo īpaši nosacījumu, ka "tiek ievērota plašsaziņas līdzekļu brīvība un plurālisms",
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 3. un 21. pantu un Līguma par Eiropas Savienības darbību 207. pantu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības pamatnostādnes par cilvēktiesībām,
- ņemot vērā Eiropas Padomes Eiropas Cilvēktiesību konvenciju un notiekošās sarunas par

1. http://eeas.europa.eu/top_stories/2012/20120503_world_press_freedom_day_en.htm.
http://europa.eu/rapid/press-release_PRES-13-181_en.htm.

2. <http://blogs.ec.europa.eu/neelie-kroes/ict-human-rights-guidance>.

3. OV C 33 E, 5.2.2013., 165. lpp.

4. OV C 45 E, 23.2.2010., 9. lpp.

5. OV L 386, 29.12.2006., 1. lpp.

6. OV C 290 E, 29.11.2006., 107. lpp.

ES pievienošanās šai konvencijai;

- ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
- ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A7-0176/2013),

Preses un plašsaziņas līdzekļu principi un loma

- tā kā tiesības uz vārda brīvību ir vispārējas cilvēktiesības, kas ir demokrātijas pamats, un tās ir īpaši būtiskas, lai īstenotu citas tiesības, ko cilvēki visā pasaulē cenšas iegūt, piemēram, ikviena cilvēka tiesības uz attīstību, cieņas ievērošanu un iespēju piepildīšanu;
- tā kā vārda brīvības ierobežojumiem ir būtiskas sekas, tiem vajadzētu būt ļoti ierobežotiem un tos var pamatot tikai izņēmuma un stingri noteiktos gadījumos, kas ir noteikti tiesību aktos, kuri paši par sevi tiek uzskatīti par likumīgiem saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem; tā kā vārda brīvība pieder pie pamattiesībām un ir cieši saistīta ar preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību un plurālismu; tā kā puses ir parakstījušas Starptautisko paktu par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām (ICCPR), un Eiropas Cilvēktiesību konvenciju (ECTK) parakstījušajām valstīm ir jānodrošina neatkarīgas, brīvas un plurālistiskas preses un plašsaziņas līdzekļu pastāvēšana;
- tā kā plašsaziņas līdzekļu platformas ir īpaši būtiskas tiesību uz vārda brīvību īstenošanai; tā kā neatkarīga prese kā kolektīva vārda brīvības izpausme ir viens no galvenajiem dalībniekiem plašsaziņas līdzekļu vidē, darbojoties kā demokrātijas uzraugs;
- tā kā preses, plašsaziņas līdzekļu, digitālās jomas un žurnālistikas brīvība tiek uzskatīta par sabiedrisko labumu;
- tā kā (digitālās) plašsaziņas līdzekļu platformām ir aizvien globālākas īpašības, kā arī pieaug to lietotāju skaits;
- tā kā internets un plašsaziņas līdzekļi ir instrumenti, ko izmanto cilvēktiesību aizstāvji;
- tā kā tīkla neitralitāte ir būtisks princips attiecībā uz atklātu internetu un saziņas sekmēšanu, nodrošinot konkurenci un pārredzamību, kā arī veicina uzņēmējdarbības iespējas un stimulē inovācijas, darbavietu izveidi un izaugsmi;
- tā kā vārda un izteikšanās brīvība, plašsaziņas līdzekļu brīvība un žurnālistu brīvība ir apdraudēta visā pasaulē un žurnālisti bieži ir cilvēktiesību aizstāvji un biedrošanās, uzskatu, reliģijas un ticības brīvības veicinātāji; tā kā žurnālisti tomēr tiek bieži vajāti un ieslodzīti;
- tā kā jaunās digitālās un tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu platformas ir palīdzējušas palielināt daudzveidību un plurālismu;
- tā kā ES centieni un programmas, lai stiprinātu un aizsargātu preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību visā pasaulē, ir jāoptimizē, balstoties uz pilsoniskās sabiedrības un žurnālistu organizāciju paveikto vērtīgo darbu;
- tā kā ES var būt uzticama pasaulē tikai tad, ja preses un plašsaziņas līdzekļu brīvība tiek aizsargāta un ievērota pašā Savienībā;

Jaunākā attīstība

1. atzīst, ka valdībām ir galvenā atbildība par preses un plašsaziņas līdzekļu brīvības nodrošināšanu un aizsardzību; norāda, ka arī valdībām ir galvenā atbildība par preses un plašsaziņas līdzekļu brīvības ierobežošanu un ka sliktākajos gadījumos tās aizvien vairāk īsteno juridisku spiedienu, t. i., ļaunprātīgi izmantojot tiesību aktus pretterorisma un pretekstrēmisma, valsts drošības, nodevības vai varas gāšanas jomā, lai ierobežotu šo brīvību; norāda, ka ir jāpanāk līdzsvars starp valsts drošības jautājumiem un informācijas brīvību, lai novērstu nelikumības un nodrošinātu preses un plašsaziņas līdzekļu neatkarību; atzīst arī to, ka politiķiem piederošās plašsaziņas līdzekļu impērijas dažkārt tiek pilnvarotas īstenot dezinformēšanas kampaņas; uzsver, ka ir īpaši būtiski, lai prese un plašsaziņas līdzekļi varētu darboties neatkarīgi un bez politiska un finansiāla spiediena; pauž satraukumu par vispārējo lejupslīdes tendenci attiecībā uz preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību dažādās valstīs gan Eiropā, gan ārpus tās saskaņā ar pēdējiem ikgadējiem ziņojumiem par indeksiem un analīzi (skatīt sarakstu, kas pievienots pielikumā ziņojuma A7-0176/2013 beigās);
2. uzsver, ka brīvi, neatkarīgi un plurālistiski tiešsaistes un tradicionālie plašsaziņas līdzekļi ir vieni no demokrātijas un plurālisma stūrakmeņiem; atzīst informācijas resursu kā patiesas brīvības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma garantu nozīmi; norāda, ka plašsaziņas līdzekļu brīvības un neatkarības saglabāšana un veicināšana pasaulē ir visu kopējās interesēs; norāda, ka brīviem un neatkarīgiem plašsaziņas līdzekļiem un brīvai informācijas apmaiņai ir vislielākā nozīme saistībā ar demokrātiskām pārmaiņām, kas notiek nedemokrātiskos režīmos;
3. pauž nožēlu par to, ka visā pasaulē žurnālisti bieži tiek ievainoti vai nogalināti vai kļūst par nopietnu pārkāpumu upuriem, bieži vien šai rīcībai paliekot nesodītai; tomēr uzsver, ka ir svarīgi apkarot nesodāmību; uzsver, ka iestādes nevar novērst pret žurnālistiem vērstos draudus un vardarbību vai nodrošināt viņu drošību, ja politiskās, tiesu un policijas iestādes nerīkojas apņēmīgi pret tiem, kas vērsas pret žurnālistiem un to darbu; norāda, ka nesodāmība ne vien ietekmē preses brīvību, bet arī žurnālistu ikdienas darbu, radot baiļu un pašcenzūras atmosfēru; uzskata, ka ES būtu jāpieņem stingrāka nostāja pret valstīm, kas pastāvīgi ļauj šādai rīcībai palikt nesodītai, un aicina visas valstis garantēt žurnālistu drošību;
4. uzsver, ka tiesību akti, tiesiskais regulējums, iebiedēšana, naudas sodi, augsts uzpirktu politiķu un citu personu ar konfliktējošām interesēm īpatsvars ir faktori, kas var ierobežot brīvību iegūt informāciju un tai piekļūt un var novest pie vārda brīvības apdraudējuma;
5. uzsver, ka valdības var izdarīt netiešu spiedienu uz presi un plašsaziņas līdzekļiem; uzskata, ka daudzās valstīs plašsaziņas līdzekļi ir ļoti atkarīgi no valdības reklāmām, kas var kļūt par līdzekli, lai izdarītu spiedienu uz plašsaziņas līdzekļiem, un ka naudas sodi arī var tikt izmantoti, lai ierobežotu kritisku plašsaziņas līdzekļu darbību;
6. pauž nožēlu par to, ka aizvien vairāk tiek piemērota kriminālatbildība par uzskatu paušanu; atgādina, ka žurnālisti visā pasaulē bieži tiek apcietināti darba dēļ; ir informēts, ka tiesību akti goda aizskaršanas, zaimošanas un apmelošanas jomā, kā arī tiesību akti par „valsts tēla nomelnošanu ārvalstīs” un par „homoseksuālisma propagandu” tiek izmantoti, lai apcietinātu vai cenzētu žurnālistus un ierobežotu vārda brīvību; pauž nožēlu par to, ka cenzūra veicina pašcenzūru; aicina izbeigt žurnālistu vajāšanu, jo viņiem vajadzētu spēt veikt savu darbu neatkarīgi un nebaidoties no vardarbības vai savstarpējiem apvainojumiem, un nekavējoties atbrīvot visus žurnālistus un blogu autorus, kas ir

nepamatoti ieslodzīti darba dēļ;

7. stingri nosoda to, ka daudziem žurnālistiem nav pieejama juridiskā palīdzība, lai gan viņu profesijas pārstāvji aizvien vairāk nonāk cīņās par cilvēktiesībām priekšplānā gan internetā, gan ārpus tā;
8. uzskata, ka plašsaziņas līdzekļu īpašumtiesību koncentrēšanas tendence lielu konglomerātu rokās apdraud plašsaziņas līdzekļu brīvību un plurālismu, jo īpaši ņemot vērā paralēli notiekošo digitalizāciju; uzsver atvērtas un veicinošas pamatā esošās plašsaziņas līdzekļu infrastruktūras, kā arī neatkarīgu regulatoru pastāvēšanas nozīmi;
9. atzīst privātu fondu un NVO iespējas kvalitatīvas žurnālistikas atbalstā un inovācijas veicināšanā;
10. uzskata — lai gan uzņēmumiem ir jauni pienākumi globālā un digitālā savienotā pasaulē, tie arī saskaras ar jauniem problēmuzdevumiem jomās, par kurām tradicionāli bijušas atbildīgas valsts iestādes; zina, ka valdības rīkojumi bloķēt tiešsaistes saturu un pakalpojumus ir radījuši spiedienu uz redakcionālo neatkarību un pakalpojumu nepārtrauktību;
11. zina, ka pārāk bieži plašsaziņas līdzekļi tiek izmantoti kā tradicionāli propagandas līdzekļi un/vai tiek iesaistīti šādā propagandā un ka sevišķi attiecībā uz sabiedriskajiem plašsaziņas līdzekļiem īpaši būtiska ir finanšu un politiskā neatkarība un plurālisms; uzsver, ka brīviem un neatkarīgiem sabiedriskajiem plašsaziņas līdzekļiem ir būtiska nozīme demokrātijas stiprināšanā, maksimāli palielinot pilsoniskās sabiedrības līdzdalību sabiedriskajās debatēs un sabiedrisko jautājumu risināšanā un dodot iespēju iedzīvotājiem piedalīties demokrātijas veidošanā;
12. atbalsta ētikas kodeksa izstrādi žurnālistiem, kā arī plašsaziņas līdzekļu pārvaldībā iesaistītajiem, lai nodrošinātu žurnālistu un plašsaziņas līdzekļu organizāciju neatkarību; atzīst, ka ir svarīgi ar neatkarīgu regulatīvu struktūru izveidi nodrošināt šādu kodeksu ievērošanu;

Digitalizācija

13. atzīst pašreizējo aizvien digitalizētāko plašsaziņas līdzekļu iespējamo ietekmi un to potenciālu vairot cilvēku iespējas ietekmēt, palielinot informācijas apjomu un kritisko domāšanu, un apzinās to, ka šāda attīstība satrauc pie varas esošos, jo īpaši autoritāros režīmus;
14. atzīst, ka digitālajām un tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu platformām bijusi galvenā nozīme neseno sacelšanos laikā pret diktatoriskiem režīmiem;
15. uzsver, ka piekļuve informācijai gan tiešsaistē, gan ārpus tās ir nepieciešama viedokļu paušanas un iespēju izteikties attīstībai, kā arī iespējai izteikties un paziņot saturu ar plašsaziņas līdzekļu platformu starpniecību, jo tām ir būtiska ietekme uz varas kontroli;
16. atzīst arī to, ka plašsaziņas līdzekļu un informācijas digitalizācija ir palielinājusi to sasniedzamību un ietekmi, taču vienlaikus ir padarījusi neskaidrāku atšķirību starp informāciju un viedokli; norāda uz lietotāju radīta satura un pilsoniskās žurnālistikas ievērojamu apjoma pieaugumu;

17. uzskata, ka preses un plašsaziņas līdzekļu digitalizācija pievieno plašsaziņas līdzekļu telpai jaunus slāņus, aktualizējot jautājumus par informācijas pieejamību, kvalitāti, objektivitāti un aizsardzību;
18. uzsver, ka digitalizācija var palīdzēt cilvēkiem piekļūt informācijai un uzraudzīt amatpersonu darbību, kā arī nodrošināt datu un dokumentu apmaiņu un izplatīšanu un atklāt netaisnības vai korupcijas gadījumus;
19. uzsver — lai pilnībā izmantotu IT infrastruktūru potenciālu, ir vajadzīga savietojamība pasaules mērogā un atbilstīgs regulējums, un tādēļ šie IKT elementi līdz ar neatkarības, plurālisma un daudzveidības pamatnosacījumiem būtu jāiekļauj gan tajā plašsaziņas līdzekļu vidē, kas jau pastāv, gan tajā, kas rodas;
20. pauž nožēlu par visiem mēģinājumiem izveidot dažādus „slēgta interneta” veidus, jo ar tiem tiek nopietni pārkāptas tiesības uz informāciju; mudina visas iestādes atturēties no šādiem mēģinājumiem;
21. pauž bažas par masu uzraudzības, masu cenzūras un bloķēšanas un filtrēšanas tendencēm, kas ietekmē ne vien plašsaziņas līdzekļus un žurnālistu un blogu autoru darbu, bet arī kavē pilsoniskās sabiedrības darbu svarīgu politisku, ekonomisku un sociālu pārmaiņu radīšanā; nosoda visus blogu autoru apcietināšanas gadījumus un apcietināšanas mēģinājumus, uzskatot tādu rīcību par uzbrukumu vārda un uzskatu brīvībai;
22. pauž nožēlu par to, ka daudzas tehnoloģijas un pakalpojumi, ko trešās valstīs izmanto cilvēktiesību pārkāpšanā, īstenojot informācijas cenzūru, masu novērošanu, uzraudzību un iedzīvotāju un to darbību izsekošanu (mobilo) tālrunu tīklos un internetā, ir radītas ES; aicina Komisiju veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai apturētu šo „digitālo ieroču tirdzniecību”;
23. uzsver nepieciešamību labāk izprast starpnieku lomu un viņu pienākumus; uzskata, ka tirgus regulatori var palīdzēt saglabāt konkurenci, taču ir arī jāizpēta jauni veidi, kā iesaistīt privātos dalībniekus, lai saglabātu informācijas sabiedrisko vērtību; atzīst, ka pašregulācija var ietvert īpašus riskus, ja trūkst (demokrātiskas) uzraudzības;
24. uzsver, ka digitālas un (datoru) uz datiem balstītas platformas vai pakalpojumi, piemēram, interneta meklētāji, ir privātā īpašumā, un prasa nodrošināt pārredzamību, lai saglabātu informācijas sabiedrisko vērtību un nepieļautu, ka tiek ierobežota informācijas pieejamība un vārda brīvība;
25. uzsver nepieciešamību pēc ziņotāju un avotu aizsardzības, kā arī nepieciešamību ES rīkoties šajā sakarībā pasaules mērogā;
26. stingri nosoda jebkādos mēģinājumus izmantot internetu vai citas tiešsaistes plašsaziņas līdzekļu platformas, lai sekmētu vai veicinātu teroristu darbības; mudina iestādes šai ziņā ieņemt stingru nostāju;

ES politikas virzieni un ārējās darbības

27. uzsver — lai ES tiktu uzskatīta par vērtību kopienu, preses un plašsaziņas līdzekļu brīvības atbalstīšana un aizsardzība pasaulē ir īpaši svarīga; uzsver, ka ES vajadzētu uzņemties maksimālo politisko vadību, lai nodrošinātu žurnālistu aizsardzību pasaulē;

28. uzskata, ka ES būtu jābūt priekšgalā, nodrošinot, ka plašsaziņas līdzekļi saglabā neatkarību un ir plurālistiski un daudzveidīgi, un aizsargājot žurnālistu un blogu autoru statusu, brīvību un drošību; šajā sakarībā uzsver, ka ES nevajadzētu iejaukties saturā, bet drīzāk vajadzētu veicināt labvēlīgu vidi un atcelt vārda brīvības ierobežojumus pasaulē;
29. ar bažām norāda, ka pēdējos gados daži plašsaziņas līdzekļi, jo īpaši ES, ir nonākuši uzraudzībā saistībā ar savu neētisko un iespējami nelikumīgo rīcību; uzskata, ka ES var atrasties priekšgalā vienīgi tad, ja tā vispirms atrisina problēmas savā teritorijā;
30. mudina Komisiju turpināt cieši uzraudzīt preses un plašsaziņas līdzekļu neatkarību dalībvalstīs;
31. uzskata — lai gan ES risina preses un plašsaziņas līdzekļu problēmas ar vairāku politikas virzienu un programmu starpniecību, tai trūkst īpaša kopēja fokusa šajā jautājumā, kā arī saskaņota mērķtiecīga skatījuma un kritēriju;
32. uzskata, ka visaptverošas stratēģijas trūkuma dēļ rodas sadrumstalotība un iespējama atteikšanās no svarīgiem politikas principiem — pārredzamības un pārskatatbildības;

Stratēģija

33. prasa Komisijai, jo īpaši Attīstības un sadarbības ģenerāldirektorātam (DG DEVCO) un Eiropas Ārējās darbības dienestam (EĀDD), uzlabot savu sadarbību un koordināciju plānošanas jomā, jo īpaši nodrošinot politiskā un diplomātiskā darba sinerģiju un kopīgu īstenošanu, tostarp ar finansējuma un projektu uzraudzības un novērtēšanas starpniecību; aicina Komisiju uzlabot agrākās, pašreizējās un turpmākās plānošanas analīzi un novērtēšanu un publiskot rezultātus;
34. prasa pāriet no projektu *ad hoc* finansējuma uz ilgtspējīgāku pieeju, arī iesaistot privātus līdzekļu devējus un partnerus; atzīst nepieciešamību pēc gan valsts, gan reģionālā līmenī pielāgotas pieejas plānošanai;
35. mudina ES ieņemt svarīgāku lomu, jo īpaši kandidātvalstīs, kā arī attiecībā uz tās tuvākajām dienvidu un austrumu kaimiņvalstīm un saistībā ar sarunām par tirdzniecības un asociācijas līgumu noslēgšanu; mudina ES ieņemt svarīgāku lomu, jo īpaši kandidātvalstīs, kā arī attiecībā uz tās tuvākajām dienvidu un austrumu kaimiņvalstīm un saistībā ar sarunām par tirdzniecības un asociācijas līgumu noslēgšanu;
36. uzsver, ka pašreizējie ārējie finanšu instrumenti, piemēram, EIDHR, ģeogrāfiskie instrumenti un citi instrumenti, ir jāizmanto elastīgi, lai palīdzētu stiprināt pilsonisko sabiedrību; uzskata, ka vietējā atbildība un spēju veidošana ir īpaši būtiska, lai nodrošinātu ilgtspējīgu attīstību un progresu;
37. uzsver, ka ES būtu jāatbalsta politikas veidotāju, regulatoru un plašsaziņas līdzekļu darbinieku izglītošana un apmācība trešās valstīs ar mērķi stiprināt preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību un atbilstīgas un tehnoloģiju ziņā neitrālas tirgus regulēšanas formas, jo īpaši atgādinot, ka pārejas posmos brīvības bieži tiek ierobežotas stabilitātes un drošības vārdā;
38. uzsver, ka plašsaziņas līdzekļu attīstībai un vārda brīvības veicināšanai vajadzētu būt nozīmīgai daļai no ES dialoga valsts līmenī; uzsver, ka ES tirdzniecības, partnerattiecību un

asociācijas nolīgumos ar trešām valstīm un atbalsta programmās būtu jāievēro skaidri kritēriji un nosacījumi saskaņā ar LES 21. pantu; mudina EĀDD un Komisiju ievērot un īstenot Parlamenta ziņojumus un ieteikumus sarunām par sarunām attiecībā uz šādiem nolīgumiem; atgādina, ka Parlamenta, EĀDD un Komisijas darbību saskaņotība, konsekvence, koordinācija un pārredzamība attiecībā uz šo pamattiesību un cilvēktiesību īstenošanu un uzraudzību ir būtiski svarīga ES uzticamībai un efektivitātei tās attiecībās un mijiedarbībā ar trešām valstīm;

39. aicina Komisiju padarīt cīņu pret nesodāmību par vienu no tās prioritātēm programmās attiecībā uz vārda brīvību un plašsaziņas līdzekļiem, arī piedāvājot palīdzību noziegumu izmeklēšanā pret žurnālistiem, izveidojot tiesiskās aizsardzības fondus un nodrošinot specializētas zināšanas;
40. uzskata, ka ES finansējums nebūtu jāierobežo, to piešķirot tikai specializētām starptautiskām organizācijām (starpniekiem), bet tas būtu jāpiešķir arī vietējām organizācijām;
41. aicina Komisiju vēlreiz apsvērt konfidencialitātes klauzulu iekļaušanu tās cilvēktiesību atbalsta finansējumā saistībā ar presi un plašsaziņas līdzekļiem, jo šīs klauzulas ļauj diskreditēt žurnālistus, plašsaziņas līdzekļu izdevumus vai NVO, tādējādi arī iedragājot ES cilvēktiesību pasākumu uzticamību, kuri savā būtībā ir atklāti un pārredzami;
42. uzsver, ka preses un plašsaziņas līdzekļu programmās arī būtu jākoncentrējas uz (valsts un juridisko) struktūru uzlabošanu un vietējo plašsaziņas līdzekļu kompāniju un uzņēmumu atbalstīšanu, lai palielinātu to pārredzamību, neatkarību, spēju darboties ilgtspējīgi, profesionalitāti un atklātību; uzsver, ka ar ES plašsaziņas līdzekļu politiku vajadzētu censties palielināt plurālismu un daudzveidību, atbalstot neatkarīgus plašsaziņas līdzekļus un jaunizveidotus uzņēmumus;
43. atgādina, ka vārda brīvība un plašsaziņas līdzekļu — tostarp interneta — plurālisms ir Eiropas pamatvērtības; uzsver preses un plašsaziņas līdzekļu būtisko nozīmi ES paplašināšanās un digitālo brīvību politikā šajā sakarībā, uzskatot šīs brīvības par cilvēktiesībām un tādēļ par Kopenhāgenas politisko kritēriju sastāvdaļu;
44. uzskata, ka ES būtu vēlēšanu palīdzībā jāiekļauj preses un plašsaziņas līdzekļu atbalsta komponenti, piemēram, stiprinot sadarbību starp vēlēšanu pārvaldības struktūrām trešās valstīs un presi, lai uzlabotu vēlēšanu procesa un rezultātu pārredzamību un likumību;
45. uzskata, ka valstīs, kas atrodas pārejas posmā, galvenā ES uzmanība būtu jāpievērš preses un plašsaziņas līdzekļu brīvībai samierināšanas un atjaunošanas procesa kontekstā;
46. atzinīgi vērtē vairāku starptautisku (žurnālistu) organizāciju svarīgo darbu saistībā ar preses un plašsaziņas līdzekļu brīvību un uzsver, ka ES vajadzētu šīs organizācijas pilnībā atbalstīt, ņemot vērā to, cik tās ir būtiskas koordinācijai;
47. aicina EĀDD optimāli izmantot ES līdzdalību daudzpusējos forumos, kuru uzmanības centrā ir preses, plašsaziņas līdzekļu un digitālā brīvība, proti, Eiropas Padomē, EDSO un arī saistībā ar ANO;
48. aicina Komisiju, Padomi un EĀDD pēc iespējas drīzāk pieņemt ES ārpolitikā preses un plašsaziņas līdzekļu brīvības stratēģiju un iekļaut pašreizējā ziņojumā paustos ieteikumus

gaidāmajās pamatnostādnēs par vārda brīvību tiešsaistē un ārpus tās;

49. prasa, ka šis ziņojums tiktu lasīts un izskatīts ciešā saistībā ar rezolūciju par digitālās brīvības stratēģiju ES ārpolitikā;

o

o o

50. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, Savienības augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos/ Komisijas priekšsēdētāja vietniecei, Eiropas Ārējās darbības dienestam, ES īpašajam pārstāvim cilvēktiesību jautājumos, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, ANO Augstā komisāra cilvēktiesību jautājumos birojam, UNESCO, Eiropas Padomei un Eiropas Drošības un sadarbības organizācijai.